

פרק שישי – על כבשים ודביבונים

המהומה שככה עת פסעו צמד כבשים אל הרחבה והן עטויות כסות צמר סגלגל.
"מהה... מהה..." – פעו הכבשים המאמינות.

"מהה... שיש בפניו, מהה... שיש בליבנו נטען עתה בפני האסיפה: כבשים מאמינות הננו... בלב שלם מאמינות, כי טוב יהיה עתיד הגבעות".

הינשוף נפנה אל הכבשים.

"הטוענות אתן לעץ הזית דוגמת הדבורה והקרפד. או האם לגבעה, בשולים, בצד..."

"אכן אל הגבעה פנינו, כי בשותפות רצוננו. כל אשר ישב אצל עץ הזית הזקן, אליו נחבור אנחנו גם כן.

כי הכבשים מאמינות אנו ואת טובת הגבעות נדרוש, אך את טובת העדר נשים בראש.

בגבעות האזמרגד אכן אנו דרות, אך שונים הם צרכינו מחיות אחרות:

להרבות דעת לכבש צעיר, שומה עליו להצטופף בדיר. הן גלוי וידוע לכל בר-בי-רב, כי בדיר לא יישבו הטלה והרחלה יחדיו.

וזו הסיבה לטענת הכבשים, כי דיר- דעת חדש בגבעות יש לשים".

הכבשים פנו אל קרפדיל.

"לנו הבטחת קרפדיל! דיר-דעת חדש הבטחת! ואין זאת כי את דבריך שכחת!

הן חמישה מחזורי חמה עמך ישבנו, שמיכות צמר ליושבי הביצה אז סרגנו... מה נותר, מה נשאר, מה בפין...מהה...מהה..."

הקרפד התכווץ בין צפרדעיו ומלמל.

"אכן הכבשים, שותפות נאמנות, ולכל הבטחה הנכן מאמינות אבל..."

הדבורה הגיעה אל מרכז הרחבה.

"אבל מה?.. מה בפין קרפד צהוב? לכבשים המאמינות היית בעל חוב, הלא כמו פין להן נשבעת... ואולי שוב תגיד לכולם שלא ידעת..."

הקרפד פתח את פיו לענות, אך הינשוף היסה אותו במנוד- כנף.

"די! רב לכם הדבורה והקרפד! כי טרם שמענו טוען נוסף אחד. יבוא נא הדביבון מנחל הסלמון, יקום האדמדם וידבר אל כולם."

מבין החיות יצא הדביבון האדמדם ונחפז בטפיפה.

"אחי דרי הגבעות! אני הדביבון מנחל הסלמון, למען הגבעות פעלתי המון. מארגון כרכרת-המזור לחולים, עד הר שלג לבן לשמחת גוזלים.

אין בחפצי להיות הראשון, אשמח גם לשבת בצד השלטון. מחזורי חמה פעלתי בשרות קרפדיל, עימו ישבתי כבקי ורגיל.

אך הגיע הזמן ובאה שעת, להציג את עצמי ולפרוש יכולתי.

עז רצוני לעזור לדייר, עבורכם אעבוד מהיום עד מחר. אטה אוזן קשבת לכל הצעה, הבו לי ואשב בשיפולי הגבעה."

הדביבון חזר אל מקומו בין הנאספים.

מעץ החרוב בקע קולו של הינשוף – "התמו הדבורים? או שמא..." אל מול העץ הגיח וקיפץ הצרצר העליז. משקפיו על חוטמו וכינורו הירוק תלוי ברישול על גבו.

"ערב טוב! ערב טוב! לתושבי הגבעות. הבאתי שירים ואלפי מחמאות! אין מה לדאוג באשר לבאות, העתיד הוא ורוד, זאת אפשר כבר לראות.

הצרצר אחז בכינורו ופצח בזמר.

"גבעות האיזמרגד, גבעות האיזמרגד, מה נעים ומה נחמד. מה יפו הגבעות גם אתמול גם שלשום, מה יפו גבעותינו כפליים היום.

גבעות האיזמרגד אין בהם מתום, אין כמותן מקום לשבת ולחלום. גבעות ה..."

"הס! - רעם קולו של הינשוף. "רב לנו מצרצוריק הבטלים! המבקש אתה לטעון על זכותך לעץ הזית? אם כך - טען. שאם לא כן, אזי דלג לך מכאן!"

הצרצר נרעד, משקפיו העגולות חיטבו להשמט מעל פניו המבוהלות.

"חלילה לי ינשוף נכבד... לא תקום בי הרוח... לא יהיה בי העוז... הן כל שאדע הוא לשיר ולחרוז... אך זמר דל ונווד אנוכי...ניזון בצמצום להשיב

את רוחי... זה הזמר לבקשת קרפדיל חברי... כי בתריי זבוביי שילם לי שכרי."

הצרצר היטיב את משקפיו, דילג ונעלם מאחורי להקת הצפרדעים. אל הרחבה חזרה שנונית, הדבורה תכולת הכנף והיא בזמזומה.

"די צרצורים ודי עם שירים. יש לשקול כובד-ראש, יש למדוד דיבורים. תושבי הגבעות לליבי יקרים, הבו לי קולכם ולאחיותיי הדבורים.

נזמין לגבעה את הטוענים לכתר, יש מקום גם להם, גם לכל היתר. לדרי הגבעות נפיק דבש לרוב, תנו קולכם לדבורים- ובחרתם בטוב."

"השמרי לנפשך דבורה הוצפנית, מי זה שמך לדבר בשנית?" - נבח כלב הגישוש הקדמוני לקול יללות הזאבים.

"לכי לך, לכי וצאי במרוצה, הגבעה תישאר בידי בני-הביצה" - קרקר קרפדיל לקול תשוואות עדת הצפרדעים.

"קו-קו הן-הן, קו-קו הן-הן, כזו עזות מצח...ממש לא ייאמן!" - המהמה הקוקייה המהדסת כשהיא אוזחת בחזקה בתיק הביצים.

קמה מהומה בעמק. הרעש טיפס מעל צמרות העצים וטלטל את הכוכבים המנצנצים בשמי הלילה. מתוך בליל הקולות צף ועלה קול זמזום חד

שהתגבר והלך. זמזום דבורי לב-הכוורת ושנונית בראשן, וכה זמזומה.

"אני שוב פונה אליכם לאמור- תושבי הגבעות, השכילו לבחור! ושימו לבכם כי בזו הבחירה, גורל הגבעות בקולכם אז יוכרע!

את שמי נא זכרו, בבואכם להחליט - אני הדבורה! ושמי הוא שנונית!"

(בפרק הבא, אם ייפול בו הפור...ייתכן ויהיה זה סוף הסיפור. אך, אם תקשה ההחלטה על הנאספים...יש מקום לצפות לפרקים נוספים.)

